

REINA BAKKER

DE VOORSPELLING VAN
DE DRUÏDE

the house of books

Voor Anniek, Thomas en Elizabeth

Copyright © Tekst 2013 Reina Bakker en The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp en illustratie: Nanja Toebak
Omslagbeeld meisje: Getty Images/ Flickr/Lynn Koenig
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3872 0
D/2013/8899/14
NUR 283

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

‘Een ieder is groot op zijn eigen terrein,’ mompelde Melchior Montijn, de oude raadgever van de koning. Hij droeg een zilveren kroonband versierd met diepblauwe saffieren op zijn grijze, bijna witte haar. Een schitterende, diepblauwe fluwelen cape verborg de rest van zijn kleding. Hij keek naar zijn vrienden die een paar meter verderop stonden: graaf Angus, de dijkgraaf, heer en meester over het water en de moerassen; graaf Balthus, de heigraaf, alleenheerser over de heide, en graaf Fergus, de bosgraaf, onverslaanbaar in de wouden en bossen. De vrienden stonden bij elkaar op de grote galerij die rondom de feestzaal van het koninklijke paleis was gebouwd. Meester Montijn wendde zijn blik af en keek naar beneden waar de gasten van de jonge koning Thomas de Mont Turdant uitbundig dansten en feestvierden. Plotseling boog hij zich over de balustrade. Een frons verscheen tussen zijn wenkbrauwen. Wat gebeurde daar?

‘Gaat er iets mis?’ vroeg een stem naast hem. Het was

Balthus. Zijn rode krullen glansden als een kroon om zijn hoofd en zijn bruine ogen glinsterden nieuwsgierig.

Meester Montijn zei niets, maar wees met zijn hoofd naar de vrolijke menigte.

‘Is er iets aan de hand,’ vroeg Fergus, die naast hem kwam staan. Een hoopvolle blik verscheen in zijn groene ogen. Moest er misschien gevochten worden? Hij was er klaar voor. Ook Angus voegde zich bij de groep.

Melchior Montijn keek de graven aan. Zijn gezicht stond bezorgd. Nadenkend wreef hij met zijn hand over zijn voorhoofd. ‘Kijken jullie zelf maar,’ zei hij en hij wees met zijn hand naar de rand van het balkon. ‘Ik begrijp er niets van.’

De mannen bogen zich voorover en keken naar beneden.

‘Ik zie niks bijzonders.’ Fergus haalde niet-begrijpend zijn schouders op.

‘Eerlijk gezegd, ik ook niet,’ viel Angus hem bij, maar Balthus schudde zijn hoofd. ‘Tom,’ zei hij alleen maar.

‘Juist, Tom,’ knikte meester Montijn.

‘Wat is er met Tom?’ vroeg Angus. Hij boog zich dieper over de balustrade. En nu zag hij het ook.

In het midden van de zaal danste de jonge, knappe koning Thomas de Mont Turdant met de beeldschone prinses Mirthe Galathea Rose. Hij keek naar het lieve, mooie gezichtje van het meisje. Hier had hij bijna twee jaar naar uitgezien: dansen met de geheimzinnige dochter van koning Zéthur. Van haar had hij bijna elke nacht gedroomd. Haar beeld was hem altijd bijgebleven vanaf het moment dat hij haar voor het eerst had gezien in de spiegel van de Toren der Fantomen. Maar waarom reageerde de prinses nu zo lauw op hem? Ze gaf nauwelijks antwoord op zijn vragen

en ontweek zijn blikken. Vond ze hem niet aardig? Dit had hij niet verwacht.

Toen de dans was afgelopen, bracht de koning de prinses terug naar haar vader. Hij knikte kort en liep weg, een grote teleurstelling rijker. Thomas moest alle gedachten aan die mooie, geheimzinnige prinses maar zo snel mogelijk uit zijn hoofd wissen. Maar verdrietig bleef het. Hij keek om zich heen. Waar waren zijn vrienden? Hij had ze al een hele tijd gemist. Maar er was geen spoor van meester Montijn en de graven te ontdekken. Zijn blik viel op een meisje dat zich op de voorgrond had gedrongen. Was dat niet...? Mijn hemel, ze was nog even brutaal als altijd. Zou hij haar negeren? Nee, hij had een beter idee. Langzaam liep hij op het meisje af.

‘Dat bedoel ik nou,’ merkte meester Montijn op. ‘Hier klopt iets niet. Waarom doet de dochter van koning Zéthur zo afwijzend? Zij zou toch trouwen met Tom? Dat was tenminste de voorspelling.’

‘Ik zie het probleem niet,’ vond Fergus. ‘Er zijn toch genoeg meisjes die met hem willen trouwen? Geen handvol maar een landvol!’

‘O, Fergus, doe niet zo stom. Het draait hier om een voorspelling,’ viel Angus heftig uit. ‘Niemand kan tegen een voorspelling ingaan. Dan roep je het noodlot over je af.’

‘Is dat zo, meester Montijn?’ vroeg de bosgraaf verbaasd aan de oude man.

Melchior Montijn knikte. ‘Toen Tom in de spiegel van de Toren der Fantomen keek, zag hij het meisje met wie hij zou trouwen. Volgens hem was dat Mirthe, de dochter van Zéthur.’

‘Dan heeft-ie zich dus vergist,’ zei Fergus nuchter en hij haalde zijn schouders op.

‘Als Tom zich nu maar niet laat kennen,’ zei Angus. ‘Hij moet meteen met iemand anders gaan dansen en die Mirthe een lesje leren,’ voegde hij er wraakzuchtig aan toe. ‘Wie wijst er nu een koning af? Dan ben je toch niet goed bij je hoofd?’

Fergus was intussen weer naar de balustrade gelopen en keek naar beneden. ‘Nee, hè!’ riep hij plotseling vol afschuw uit. ‘Raad eens met wie hij nu danst? Je gelooft je ogen niet! Dat serpent... Is Tom niet goed snik? Wat doet hij nu?’

Ook de anderen bogen zich weer over de rand van het balkon. Beneden danste de koning met een buitengewoon knap meisje met lang, donker haar. Ze was gekleed in een roodzijden gewaad, afgezet met bloemen van goudborduurwerk en kleine diamanten. Op haar hoofd droeg ze een kostbare, kleine gouden kroon, versierd met bloemen van dieprode robijnen.

‘Gillian,’ fluisterde Balthus ontzet. ‘Is-ie soms gek geworden? Weet hij dan niet meer wat er is gebeurd? Dat we moesten vluchten voor haar vader, de hertog van Rilmagen en Osmarik? Herinnert hij zich niet meer die vreselijke pleegzoon van de hertog, Mitar Drum of hoe die kerel ook mag heten, die hem tijdens een gevecht van achteren aanviel, de lafbek?’

‘Milar Driumh...’ verbeterde meester Montijn hem kalm, ‘... de engel met het zwarte hart.’

‘Wat bezielt Tom?’ vroeg ook Angus zich af. ‘En waarom heeft hij in vredesnaam die hertog uitgenodigd?’

‘Dat heeft hij gedaan op aanraden van mij,’ antwoordde Melchior Montijn. ‘Het is verstandiger om de hertog te vriend te houden. Hij beschikt over een zeer groot leger. Nee, geloof me, Tom weet wat hij doet.’

‘Vast,’ gromde Fergus. Hij had toch zo’n gruwelijke hekel aan Gillian, maar vooral aan dat mispunt, die pleegzoon van de hertog, Mitar Drum. Bij de eerste ontmoeting met de jongen had de bosgraaf zijn naam niet goed verstaan. Vanaf die tijd was Fergus hem zo blijven noemen, wat de anderen ook zeiden.

Jonkvrouw Gillian van Rilmagen en Osmarik was in de zevende hemel. Hier danste zij met de jonge koning. Wie had dat ooit verwacht? Ze keek omhoog naar het gezicht van Thomas de Mont Turdant. Hij was knap, zoveel knapper dan toen ze hem voor het eerst ontmoette. Toen was hij nog zo’n miezerig, mager jochie geweest. Zou hij het zich nog herinneren...? Wat had ze ook weer tegen die ene kerel, die graaf met dat rode haar gezegd? ‘Bij de volgende gelegenheid laat ik jullie roosteren als varkens aan een spit.’ O, vreselijk. Maar Gillian kon het natuurlijk uitleggen. Ze was zo vreselijk kwaad geweest dat ze zich niet meer had kunnen beheersen. Dat moest iedereen toch kunnen begrijpen. En hoe kon ze nou weten dat dat miezerige joch van toen de koning van Egerdesminde zou worden? In dat geval zou haar vader ook anders gereageerd hebben, toch? Gelukkig praatte de koning nergens over. Misschien was hij alles wel vergeten.

Maar Thomas was niets vergeten. Hij kon zich alles nog herinneren: het grote kasteel, de trotse hertog met zijn dochter Gillian en dan die afschuwelijke pleegzoon met zijn griezelige ogen. Hoe noemde meester Montijn hem ook weer? De engel met het zwarte hart.

Zijn vrienden hadden Gillian gered uit de handen van een ridder die haar ontvoerd had en als dank had haar vader hen gevangengenomen. Een kleine glimlach gleed om

zijn mond. Wacht, hij zou deze vervelende meid even schrik aanjagen. Als ze soms dacht dat hij alles vergeten was...

‘Wordt het kasteel van uw vader nog steeds zo streng bewaakt, vrouwe?’ vroeg hij kalm. ‘Ik herinner me nog de tijd dat we het nauwelijks konden verlaten.’

De schrik sloeg Gillian om het hart. De koning herinnerde zich dus nog steeds wat er was gebeurd. Wat moest ze zeggen? ‘Majesteit, ik... we... mijn vader... wij... hij meende het niet zo. Hij dacht werkelijk dat hij met zwervers te maken had.’

‘En we hadden u nog wel uit de handen van die vreselijke ridder gered,’ zei de koning.

‘Ja... nee... ik bedoel... ik ben u nog steeds zeer dankbaar,’ knikte het meisje heftig.

Het bleef even stil. ‘Zullen we nu dan alleen maar dansen?’ stelde de koning vriendelijk voor.

Ja, dat was een goed plan. Nergens meer over praten. Alles vergeten en vergeven, dacht Gillian voldaan. Ze moest alleen maar aan haar toekomst denken, misschien wel hún toekomst. Stel je eens voor: Gillian, dochter van een hertog, koningin van Egerdesminde. Wat zou haar vader dan trots op haar zijn!

Thomas de Mont Turdant keek neer op het zelfvoldane gezicht van Gillian. Dacht deze dochter van de hertog werkelijk dat hij geïnteresseerd was in haar? Hij glimlachte.

Meester Montijn liep door de paleisgangen naar zijn kamers. Hij was moe, maar vooral bezorgd. Er was een probleem en hij wist niet hoe hij dat moest oplossen. Hij opende de deur en liep zijn kamer in. Het raam stond open. Een grote, volle maan stond hoog aan de zwartblauwe hemel. Van ver dwarrelden muzieklanken door de stille nacht.

Plotseling klonk er een zacht geluid achter hem. Bliksemsnel draaide hij zich om. In een hoge leunstoel bij de tafel zat een tengere vrouw gekleed in een lang, wit gewaad dat bij de schouders bijeen werd gehouden door gouden gespen. Een dunne, gladde, zilveren band, in het midden versierd met een steen van turkoois, was door haar haren gevlochten.

‘Vrouwe Sahaina,’ zei Melchior Montijn een beetje geschrokken. Hier zat een vrouwelijke druïde, een van de weinigen. Meestal was een druïde een man die rechtspraak en voorspellingen deed; die zomaar verscheen en weer verdween. Wat deed ze in zijn kamer, vroeg hij zich af. Had de koning haar soms uitgenodigd?

‘Meester Montijn,’ zei de vrouw glimlachend.

‘Waaraan heb ik uw komst te danken, vrouwe Sahaina?’ vroeg meester Montijn wantrouwend. Meestal betekende het weinig goeds als er een druïde op bezoek kwam. Hij nam een stoel en ging tegenover de vrouw zitten.

‘Moet ik u dat nog uitleggen?’ antwoordde de druïde. ‘Melchior Montijn, de zaken lopen fout. Dat hebt u vanavond toch met eigen ogen kunnen zien?’

‘Jawel, maar ik begrijp er niets van,’ zei meester Montijn. ‘Voorspellingen komen toch altijd uit?’

‘Over welke voorspelling hebt u het nu?’

‘Dat de dochter van koning Zéthur zal trouwen met de jonge koning van Egerdesminde.’

‘Dat was helemaal geen voorspelling,’ zei Sahaina kalm.

‘Geen voorspelling?’ Meester Montijn keek de vrouw verbaasd aan.

‘Nee. Er is geen voorspelling gedaan bij de geboorte van Mirthe Galathea Rose. Ze is niet belangrijk.’

‘Maar...’ Melchior Montijn begreep er niets van. ‘Zéthur zei...’

‘... dat zijn dochter zou trouwen met een koning,’ vulde Sahaina hem aan. ‘Dat wilde Zéthur graag, maar geen druïde heeft hem dat voorspeld.’

‘Dat heeft hij dus verzonnen?’

De druïde haalde haar schouders op.

‘Maar Tom, ik bedoel de koning...’ verbeterde meester Montijn snel, ‘... heeft zijn bruid in de spiegel van de Toren der Fantomen gezien. Hij herkende in Mirthe de spiegelbruid.’

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Het was niet de dochter van koning Zéthur die hij in de spiegel heeft gezien, het was echt iemand anders.’

‘Wie dan wel?’

Vrouwe Sahaina zuchtte. ‘Dat mag ik helaas niet vertellen. U hebt een vergissing begaan die u zelf moet goedmaken, Melchior Montijn. Het is al heel wat dat ik hier ben om u te waarschuwen. Het is uw taak achter de naam van het meisje te komen en... u hebt nog maar weinig tijd,’ zei ze waarschuwend. ‘De kleine bruid van de koning is binnenkort in gevaar... levensgevaar. Men zal proberen haar te doden.’

‘Kunt u me dan geen aanwijzing geven?’ drong meester Montijn aan. ‘Hoe moet ik haar anders redden? En als ze een prinses is, dan moet ze toch ook uitgenodigd zijn voor het koninklijke feest en is ze hier aanwezig.’

Maar weer schudde vrouwe Sahaina haar hoofd. ‘Praat met Lamme Tonckelaar, de bard en hofnar van de hertog van Rilmagen. Hij bevindt zich ook in het paleis en kan u op weg helpen. Meer mag ik niet zeggen. Maar maak haast, er is weinig tijd te verliezen. O, en denk eraan: als u het meisje gevonden hebt, mag u haar niets over de voorspelling vertellen.’

‘Waarom niet?’ vroeg Melchior Montijn.

‘Dan komt de voorspelling niet uit.’

De druïde stond op en liep naar de deur. Daar draaide ze zich om. ‘Ik denk zelfs dat u de kleine bruid al hebt gezien, Melchior Montijn, maar waarschijnlijk dacht u... Tja... Goedenacht,’ zei ze. Vervolgens verdween ze in het duister van de gang.

‘Vrouwe Sahaina!’ riep meester Montijn. Waar had hij de kleine bruid dan moeten zien? Dat kon de vrouw hem toch nog wel vertellen? Waarom sprak ze zo in raadsels? Vrouwe Sahaina móést hem helpen. Hij liep snel naar de deur en keek de gang in, maar die was leeg. Er was geen spoor meer te zien van de druïde.

Die nacht kon Melchior Montijn niet slapen. Er dwarrelde allerlei vragen door zijn hoofd. Wie was de kleine bruid en waarom had hij zonder nadenken de zogenaamde voorspelling van koning Zéthur geloofd? Morgenochtend vroeg zou hij in het geheim met Lamme Tonckelaar gaan praten, het liefst op een plek waar ze niet afgeluisterd konden worden. Misschien het labyrint? Ja, de doolhof was een uitstekende plaats voor een geheime ontmoeting.

En dan Thomas... Hoe moest hij de jonge koning vertellen dat hij een vergissing had gemaakt en dat prinses Mirthe Galathea Rose niet voor hem bedoeld was? Meester Montijn hield niet van vergissingen en zeker niet als hij ze zelf had gemaakt.

Tegen de ochtend viel hij eindelijk in een lichte slaap.